

Δὲν μοῦ ἔμεινε πνοή ! Αὐτὸ θὰ εἰπῇ πῶς εἴμαστε
κοντὰ στὴ στεριά ! Ποῦ ὅμως βορσκομάστε ;

— Μπροῦλια τρίγκο ! φωνάζει δυνατὰ ὁ καπετὰν Γιώρ-
γης — δεξιὰ τὸ τιμόνι σου ! λέγει τοῦ τιμονιέρη καὶ τρέ-
χει ἔμπρός.

Ἐγὼ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἐπερίμενα πιά ν' ἀκούσω
τὸ κτύπημα τῆς γολέττας ἀπάνω σὲ κανένα βράχο, κ'
ἐδόξαζα μονάχα τὸ Θεὸ ποῦ δὲν ἦταν φουρτοῦνα καὶ δὲν
εἶχα φόβο νὰ σκυλοπνιγῶ.

Ἐσηκώθηκα κ' ἐγὼ μὲ τρεμουλιαστὰ πόδια, κ' ἐπῆγα
νὰ βοηθήσω νὰ τὰ γυρίσουμε.

— Ὅρτσα λαπάννα ! φωνάζει ὁ πλοίαρχος μὲ ἄγρια
φωνή, ἀλλὰ μὲ τὸ ὄρτσα λαπάννα ἀκοῦμε πάλι τὴ
φωνὴ τοῦ πετεινοῦ ἀπὸ τὴν πλώρη μας

— Μὰ τί διάβολο τρέχει ἐδῶ ! καὶ μπρὸς στερειά καὶ
πίσω στερειά ! ;

Ἡ γολέττα τὰ εἶχε πιά γυρίσει ὅταν ἐγὼ ἐνθυμήθηκα
πῶς κάτω ἀπὸ τὸ κάσαρο τῆς πλώρης εἶχα βάλει ἓνα
κλουβὶ μὲ πεντέξη κόττες καὶ ἓνα πετεινὸ ποῦ ἀγόρασα
ἀπὸ τὴ Σαλωνίκη !

Τὸ πρῶτ' τὸ ποῦσι διελύθη καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ ἐφουντά-
ραμε στὰ Πωριά !

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ὁ τοκογλύφος

ΕΝΑΣ γλύστρησε καὶ πέφτει 'ς ἓνα βάλτο μιὰ φορά,
καὶ εἰς ἓνα τοκογλύφον ποῦ ἀπερνοῦσε ἐκεῖ σιμά :

— « Χριστιανέ, δός μου τὸ χέρι », τοῦπε, « ὅξω νὰ πηρῶ ! »

— « Νὰ σ' τὸ δώσω ; » τ' ἀπαντᾷ — « δηλαδὴ νὰ σ' τὸ δανείσω ».

ΥΑΚΙΝΘΟΣ